

Minneord over Lars Thorgaard

Leif Jonny Mandelid

Det var med sorg at vi mottok meldingen om at Lars gikk bort 3. september 2010. Det var ikke overraskende, ettersom det var kjent at han hadde vært syk over lengre tid. Likevel hadde vi håpet å ha ham hos oss i lang tid ennå.

Medmennesket, legen og psykiateren Lars etterlater seg et stort tomrom blant pasienter, kolleger og andre med tilknytning til psykisk helsearbeid. Han representerte en grunnleggende menneskekjærlighet og klokskap som vi dessverre fremdeles har et underskudd på i forståelse og behandling av mennesker med alvorlige psykiske lidelser. Lars bidro til å bringe mennesker med slike lidelser nærmere oss selv gjennom å vise deres likhet med oss selv. Nøkkelen til slike vesentlige oppdagelser ligger i respektfull kontakt; en personlig åpenhet for det vi frykter mest, kombinert med formidling av håp. Lars var en nestor og en læremester i kraft av sin store åpenhet, kunnskap og erfaring: Et eksempel til etterfølgelse. Tapet av ham blir desto større.

I nordisk psykiatri vil Lars bli stående som en høvding. Hans formidling av kontinental europeisk psykiatri gjennom møtet med psykosepsykoterapiens nestor Gaetano Benedetti førte til en integrasjon av eksistensialistiske og psykodynamiske tilnærminger vi neppe har sett maken til her hos oss. På den måten ble Lars også en brobygger mellom det menneskelige og det relasjonelle i arbeidet med mennesker rammet av schizofreni. Lars forsto angstens uunngåelighet og vårt behov for å dele den med andre for å klare å holde ut vår eksistens. Slik sett sto Lars også på sin store landsmann Søren Kierkegaards skuldre. For SEPREP var han i alle år en av våre viktigste støttespillere, både moralsk og praktisk. Hans bøker og foredrag om relasjonsbehandling har vært med på å utdype, konkretisere og fornye faglig forståelse og behandling.

Lars var ikke bare en klok lege, han var også en varm personlig venn. Han hadde en evne til å se, bekrefte og oppmuntre den enkelte. Venner av Lars opplevde at han fikk dem

alltid til å vokse som mennesker.

En gang siterte Lars en dikter; jeg tror det var Rilke, han siterte ofte Rilke, som sa at livet er det korte oppholdet mellom to evigheter. Det var for tidlig at han måtte ta steget videre. Han vil fortsatt være en ledestjerne for oss.

Vi takker ham for alt han ga oss og sender våre tanker til Lisbeth og barna.

På vegne av venner og kolleger i
SEPREP

Leif Jonny Mandelid



LEDESTJERNA

*Det er mørkt, sier du
Å, ja - det er ofte mørkt
på veiene, bror. Men mennesket
må VILLE sin ledestjerne, ønske den
så hett og inderlig
av hele sitt vilskne hjerte
at mørket plutselig slår ild
og stjerna står der
tindrende stor og klar
over de frosne veiene.*

*Hans Børli (1918-1989)
Finst sitert i: Idas dans: en
mors beretning (2005)*